

Ο ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΟ ΙΝΔΙΑΝΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ ΛΑΦΑΓΙΕΤ

‘Η μετάβασις του στην ‘Αμερική.—‘Η δράσις του υπέρ της ανεξαρτησίας των ‘Αμερικανών.—Γαλλική ‘Επανάστασις.—Τι γράφει στο βασιλέα.— Διοικητής της ‘Εθνοφρουράς.—‘Ιδού ο Κρόμβελλ !.—Λαφαγιέτ και Μαρία ‘Αντουανέττα.—‘Η φυγή του.—‘Η κάθειρέξις του υπό των ‘Αυστριακών, κλπ. κλπ.

‘Η σταδιοδρομία του Μαρκησίου ντε Λαφαγιέτ υπήρξε μιά από τις θαυμαστότερες ανθρώπινες σταδιοδρομίες. ‘Επί πολλά χρόνια, και μέρ’ από τις πιο τρομαχτικές κοινωνικές ανατατώσεις, έγνωρισε τη μέθη της μεγάλης δημοτικότητας, όχι μόνο στη Γαλλία την πατρίδα του, αλλά και στη δεύτερη πατρίδα του, την ‘Αμερική. ‘Είτανε διαδοχικά το εθάλλο του λαού, ο προστάτης των βασιλέων, ο τρόπος των ισχυρών, ο σύνδεσμος του Παλιού με το Νέο Κόσμο. ‘Αφού λατρεύτηκε ως Θεός, κατηγορήθηκε κατόπιν ως προδότης και φυλακίστηκε, μιά, θριαμβευτής και πάλι, ξανάειδε τις παλιές του δόξες.

‘Ο Λαφαγιέτ είταν στρατιώτης, διπλωμάτης, πρεσβευτής, συγγραφέυς, γεωργός και πέθανε ειρηνικά στο κρεβάτι του φορτωμένου από δόξα κι’ από χρόνια, πολιτής και των δύο κόσμων.

‘Η παιδική ηλικία του Λαφαγιέτ επέρασε ήσυχα. ‘Ο πατέρας του, συνταγματάρχης των Γρεναδιών, σκοτώθηκε στη μάχη του Μίντεν. ‘Εσπούδαζε στην ‘Ωβέρνη, κοντά στους γονείς του που τον έλάτρευαν, ως τη στιγμή που γράστηκε στο Κολλέγιο ντε Πλεσις στο Παρίσι, απ’ όπου πέρασε στη Στρατιωτική ‘Ακαδημία των Βερσαλλιών.

Βγαίνοντας από την ‘Ακαδημία, ο Μαρι-Ζάν-Παύλος-Γυλιμπέρ ντε Μολί, μαρκήσιος του Λά Φαγιέτ, ονομάστηκε αξιωματικός των μαύρων σωματοφύλακων. ‘Αυτός ο εγγενής και πλούσιος νέος, που είχε παντρευτεί κιάλας σε ηλικία δεκαοχτώ χρόνων, την κόρησκα Ντέ Νοαίγ, έβλεπε νάνοιγγι μπροστά του το πιο λαμπρό μέλ.ον. Θά

ζούσε τη μεγαλοπρεπή ζωή των ευγενών της εποχής. Μά ο Λαφαγιέτ δεν είταν από εκείνους που άρκοῦνται σ’ έναν όριζοντα περιορισμένο μέσα στους βασιλικούς αντιθαλάμους. Το 1776 άρχισαν να φτάνουν στη Γαλλία οι πρώτες ειδήσεις της ‘Αμερικανικής εξέγερσως. ‘Η κλίση προς τις περιπέτειες, η άγάπη του προς την ελευθερία, το μίσος του προς την ‘Αγγλία έφράβησαν από τότε όλη του τη συμπάθεια προς την καταδυναστευομένη εκείνη χώρα που ήθελε να ελευθερωθεί.

Σε λίγο κιάρο, λοχαγός μιά ο Λαφαγιέτ, ύπηρετοῦσε στο Μπες. ‘Ετυχε τότε να πάει εκεί ο δούξ του Γιλόσσεστερ, άδελφός του βασιλέως της ‘Αγγλίας κι’ ο κόμης ντε Μπρολί, διοικητής του συντάγματος, παρέθεσε γεύμα προς τιμή του. Κατά το γεύμα, ισο όποιο είταν κι’ ο Λαφαγιέτ, έφρασε κατεπεσιμένως από την ‘Αγγλία ένας ταχυδρόμος ο οποίος άνάγγειλε στο δούκα ότι οι ‘Αμερικάνοι άνακηρύξαν την ανεξαρτησία τους. ‘Αμέσως τότε ο νεαρός άξιοματικός όρχιστηκε μέσα του να πολεμήση κι’ αυτός μαζί τους. Την άλλη μέρα γρήγορα γρήγορα έφυγε κι’ το Παρίσι, όπου παρουσιάστηκε στον κ. Ντιν, στρατολόγο της ‘Αμερικής στη Γαλλία, ο οποίος τον δέχθηκε χωρίς και πολύ ένθουσιασμό, λόγω της μικρής του ηλικίας : είταν μόλις δεκαεννιά. Δυστυχώς δεν υπήρχε πλοίο διαθέσιμο στη Γαλλία για να μεταφέρει αυτόν και πολλούς άλλους άμερικανοφίλους στην ‘Αμερική· είχαν καταστραφεί δ’ απ’ τους ‘Αγγλους στον τελευταίο πόλεμο.

‘Αγοράζω εγώ ένα πλοίο, άνήγγειλε τότε ήσυχα ο Λαφαγιέτ. Μά δεν είχε περιγραφεί ακόμα όλα τα έμποδια. Οι ύπουροί, οι συγγενείς του ήθελαν να έμποδίσουν την άναχώρησή του, τον κατηγορούσαν ότι θά δημοσιογούσε διπλωματικά έπεισοδία. Μά ο Λαφαγιέτ ένιχνος όλες τες δυσκολίες και στις 26 ‘Απριλίου 1777 ξεκινούσε π’ το Μπροντά με το καράβι του για την ‘Αμερική. Μόλις άποβιβάστηκε στην ‘Αμερική άναγκάστηκε να διανύσει έννεακόσμοις μίλια έπιπλοπ για να φτάσει στην Πενσυλβανία όπου βρισκόταν το έπιτελείο των επαναστατών. Τον υποδέχτηκαν εκεί πολύ άσημα. ‘Αντι δμως ν’ άναγκάσει και ν’ άπογοητευθεί, έστειλε στον άρχηγό την ακόλουθη έπιστολή : ‘<Υστερα απ’ τις θυσίες που έκανα μου φαίνεται πως έχω δικαίωμα να ύπηρετήσω με έξοδά μου ως άλλος έθελοντής, γιατί ήρθα εδώ για να μάθω κι’ όχι για να διδάξω.>. ‘Ο άξιοπρεπής και σοβαρός τόνος αυτής της έπιστολής έκανε έντυπλοο στους ‘Αμερικανούς και τον όνομασαν άντισυνταγματάρχη.

‘Από τότε άρχίζει η καταληκτική συμμετοχή του σ’ αυτή την έστρατεία, κατά την όποια με μιά δράσα ανθρώπων πολεμήσε προς τη στρατιά του Βορρά και πηλώθηκε από την πρώτη μάχη που έλαβε μέρος, κερδίζοντας έτσι σιγά σιγά τη φίλια του Βασιγ-κτώνος και την εκτίμησή των ‘Αμερικανών. Το 1779 ξαναγυρίζει στη Γαλλία για να ζητήσει από το βασιλέα βοήθεια για την ‘Αμε-

ρική. Αυτή η έπιστροφή υπήρξε θριαμβευτική και δόθηκε προς τιμή του στις Βερσαλλίες μιά μεγάλη όρρη Κατορθώνει την άποστολή στην ‘Αμερική ένός σώματος στρατού από έξη χιλιάδες άνδρες. ‘Ετσι μόρσσε να εξακολουθήσει η επανάσταση των ‘Αμερικανών χωρίς στην έπίσημη κι’ ύποστηρή της Γαλλίας κι’ ο Λαφαγιέτ την έτελείωσε με το θρίαμβο του Γιόρκ-Τόουν, που τον άνέβασε στο ζενιθ της δόξας του.

Τότε έγύρισε πάλι στη Γαλλία κι’ ο Λουδοβίκος ο 16ος, υπό την πείση της κοινής γνώμης, άναγκάστηκε να τον όνομάση στρατάρχη, ένψ το ‘Αμερικανικό Κογκρέσο του παρείχε τις πιο μεγάλες ένδείξεις εύγνωμοσύνης, δίνοντας το όνομα του σε διάφορες πόλεις.

‘Ετσι με μιά άποδωση τελείωσε το πρώτο μέρος της ζωής του Λαφαγιέτ, η όποια έμελλε να συνεχιστεί, σ’ ένα έπιπεδο πολύ διαφορετικό, κατά την τραγική περίοδο της Γαλλικής επαναστάσεως.

Παρά τις δημοκρατικές πεποιθήσεις του, από πνεύμα αντίλογίας ίσως, ο Λαφαγιέτ παρουσιάστηκε στην άρχή της ‘Επανάστασεως ως ύπερασπιστής του Βασιλέως, ένψ συγχρόνως έγραφε προς αυτόν : ‘<Ο βασιλέυς πρέπει να ξερέ: ότι το κάθεται που θά κάνει, πρέπει να το κάνει για την ελευθερία και το λαό. Κάθε άλλο σύστημα θ’ άπομάκρυνε από κοντά του τους θεράποντάς του, κι’ έμένα πρώτον απ’ όλους.>

‘Όταν, μερικους μήνες άργότερα, η λαϊκή δύναμις κατώρθωσε να εκμηδενίση τη βασιλική έξουσία, το πλήθος ζητούσε στο Δημαρχείο των Παρισίων κείποιον που να γίνη άρχηγος της άστικης αυτής πολιτοφυλακής, που όνομάστηκε από το Σιεγές ‘Εθνοφρουρά. ‘Ενας πολιτής έδωσε ένα άγαλμα μπουστο που η άπελευθερωθείσα ‘Αμερική είχε άποστείλει στην πόλιν των Παρισίων. Αυτό το άγαλμα είταν του Λαφαγιέτ κι’ άμέσως ο λαός έτρεξε να τον βρεί. Μόλις άνέλαβε την άρχηγία της ο δημοκρατικός αυτός μαρκήσιος, έσπευσε να όργανώσει την ‘Εθνοφρουρά και τις έδωσε ως ίδιαιτερο χαρακτηριστικό την τριχρωμία αυτή κοινόκρια που έμελλε σε λίγο να κάνει το γήρο του κόσμου.

‘Η ‘Επανάσταση είχε πάρει κι’ το δρόμο της και στις 5 ‘Οκτωβρίου το πλήθος έβράδισε κατά των Βερσαλλιών άποφασισμένο να ξεμπερδέψει μιά και καλή τις διαφορές του με το βασιλέα, μιά ο Λαφαγιέτ, επί κεφαλής της έθνοφρουράς του την όποιαν είχε όρκισει να μείνει πιστή στο βασιλέα, έτρεξε θαρραλέα να τον ύπερασπίση. ‘Ο Λαφαγιέτ μόνος με δυο έπιτρόπους του Λαού παρουσιάζεται μπρος στην κλειστή θύρα των ‘Ανακτόρων. Τού άνοιξαν κ’ ένψ περνούσε την αύλη ένας ασκίως έφώνησε : ‘Ιδού ο Κρόμβελλ !

—Κύριε, του άπάντησε ο Λαφαγιέτ, ο Κρόμβελλ δε θά ερχότανε μόνος του. ‘Εκείνη την ήμέρα κατώρθωσε να σύγκρατηση το πλήθος, αλλά την έπαισα ο όχλος πλημμύριος τα διαμερίσματα των άνακτόρων. Τρέμοντας και μισόγυμη η Μαρία ‘Αντουανέττα κατέφυγε κοντά στο βασιλέα· πολλοί σωματοφύλακες σκοτώθηκαν πολεμώντας κι’ οι πιο άιματηρές σκηνές έτοιμαζόντουσαν. Μά ο Λαφαγιέτ τρέχει και φθάνει έγκαιρως για να όσσει τους ύπόλοιπους σωματοφύλακες που έπήγανιν να τους σφάξουν. ‘Ενας λιστής τον χτυπάει στο πρόσωπο, μιά έκείνος του κατεβάζει το όπλο του και τον συλλαμβάνει. Λίγες στιγμές άργότερα το ίδιο έκείνο πλήθος, που είχε κόψει τόσα κεφάλια πρό λίγου, ζητοκράνυσε το Λαφαγιέτ και τη βασίλισσα, ένψ έκείνος φιλοῦσε το χέρι της Μαρίας ‘Αντουανέττας δημόσια στο μαρμάρινο έξώστη των ‘Ανακτόρων.

Τόν χειροκρότησε δε ακόμα περισσότερο, όταν κατόπιν στο ίδιο μαλακόνι άγκάλιαζε και φιλοῦσε ένα σωματοφύλακα.

Μετα τα τραγικά γεγονότα του ‘Ιουνίου 1772, ο Λαφαγιέτ ο όποιος διοικούσε τότε μιά στρατιά στα σύνορα, είχε το θάρρος να γυρίσει στο Παρίσι και να ζητήσει από τη συνέλευση το λόγο για τις όμότητες που διαπραχτηκαν. Κινδύνευε μ’ αυτό το κεφάλι του, αλλά και πάλι θριάμβευε. Αυτή είταν η τελευταία του έπιτυχία, οι δοκιμασίες άρχιζαν για τον εύνοσημένο αυτό της τύχης. Δυό μήνες άργότερα, έγκαταλειμένως από το καλίτι που τον είχε σώσει, από τους Γιρονδίνους που δυσπιστούσαν προς αυτόν, ύπογραψήθηκε να έγκαταλείψει τη στρατιά του και τη Γαλλία. Αυτός είταν η τελευταία έπιδα των συνταγματικών· η φυγή του άνήγγειλε το θρίαμβο των δημοκρατικών.

Συλληφθείς από τις ‘Αυστριακές προφυλακές, έφυλακίστηκε στην άρχη του Βέξελ, έπειτα στο Μαγδεμβούργο και τέλος στο φρούριο

‘Ο Μαρκήσιος Λαφαγιέτ.

του Όλμουτς, στη Μοραβία, όπου έμεινε τέσσερα χρόνια.

Ήκυρία Λαφαγιέτ μαζί με τις δύο του κόρες επέτυχαν την άδεια να πάνε να φυλακιστούν μαζί του. Η τύχη αυτού του αχμαλώτου προκάλεσε τις συμπάθειες όλου του κόσμου: οι Αμερικανοί προεβρυτές, ή Αγγλία ή Ίδια, επενέβησαν υπέρ αυτού, αλλά άδίκως.

Τέλος ο Βοναπάρτης, τη υποδείξει του Καρνό, επέτυχε να τον ελευθερώσει, περιλαμβάνοντάς τον εις τους όρους της συνθήκης του Κάμπο-Φόρμιο. Άλλά ο μέλλον αυτόκοράτωρ φοβότανε πολύ τον άνθρωπο εκείνον του οποίου η δημοτικότητα περιβάλλετο προς τη δική του κ' επρόσθεσε στη συνθήκη μιά σημείωση ότι ο Λαφαγιέτ δε μπορούσε να ξαναγούσει πιά στη Γαλλία. Ο Λαφαγιέτ, ελευθερωθείς στις 19 Σεπτεμβρίου 1797, εγκαταστάθηκε στο Χόλσταϊν.

Στις 18 Ομυκλώδους, σκέφτηκε ότι μπορούσε πιά να γυρίσει στη Γαλλία κι' ο Βοναπάρτης τον δέχτηκε, αν όχι μ' ένθουσιασμό, άλλ' όποσδήποτε καλά. Έξ' άλλου ο Λαφαγιέτ άρνήθηκε κάθε αξίωμα από τ' άχρία εκείνου που τον έκρινε ως άρχαγα της έξουσίας. Αποσύρθηκε στον πύργο του, στο Σζίν-ε-Μάρν όπου κατάνιξε με τη γεωγραφική τήνηκτινογραφία. Στο 1814 κατά την εισβολή των συμμάχων προεβρυθήκε να ύπερασπίσει το Παρίσι, άνασυγκροτώντας την Έθνοφυρουρά του, αλλά συνάντησε τη γενική άδιαφορία. Στις δυο έπανορθώσεις της βυσιλείας θέλησε να παίξη πάλι, κάποιο ρόλο, αλλά άπογορευτήθηκε. Τέλος στο 1824, άποφάσισε να ξαναπαίρη στην Αμερική την όποία είχε να δει οσάντα χρόνια. Αυτό το ταξείδι, που βάσταξε ένα χρόνο, ήταν μιά διαρκής άποθέωση.

Ξαναγουόντας στη Γαλλία έξελέγη πληρεξούσιος. Στα γεγονότα του 1830 ο πατριάρχης αυτός της επαναστάσεως βρίσκειται όρθιος στο όδοφράγμα, μαχόμενος για την ελευθερία. Τόν έγκτοκραυγάζουν. Γίνεται πάλι ο κύριος της καταστάσεως και ύν έπρότεινε τότε ν' άνακηρυχθή η δημοκρατία θά τον άκουγαν.

Είταν αυτός τότε η αίτια που ο Λουδοβίκος-Φιλίππος άνακηρύχθηκε βασιλεύς, αλλά εκείνος μόλις έπαυσε να έχη την άνάγκη του τον έγκατέλειψε.

Παρ' όλα αυτά ο Λαφαγιέτ δέν άπελιζότανε — δέν άπελιζότανε ποτέ — και είταν διατεθειμένος να παλαίην ακόμα όταν ο θάνατος τον βρήκε άξαφνα στις 20 Μαΐου 1834. Ο θάνατος του έκαμε τη Γαλλία και την Αμερική να πενήθσουν επί πολύ. Jules Charcel

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΚΑΙ Η ΚΑΡΔΙΑ

Είδατε ποτέ σας κανένα σταχτόμαυρο βράχο στην παραλία, όταν σέ καιρό τρικυμίας τον χτυπούν και τόν δέρνουν τ' άφρισμένα κύματα, τον χτυπούν και παίζουν μαζί του — τον λούζουν ως τη χορταριασμένη του κορφή με μαργαριτάρια άφρούς;

Ο βράχος μένει ο ίδιος πάντα, μιά στην τραχεία του επιφάνεια παρουσιάζονται ζωηρά χρώματα, που μαρτυρούν ότι κάποτε ο βράχος εκείνος ποτού στερεοποιηθή ήταν άναλυτό μολύβι κι' έκαμε κι' έβραζε κάνοντας ζωηρά χρώματα.

Έτσι άκριβός και στη γέφυκή καρδιά μου έχουν χυμψειτώρα τελευταία νέες γυναικείες καρδιές και με τη χαδεντική τους έπαφι, η καρδιά μου έλαμψε με χρώματα, που από πολύ καιρό είχαν σβύσει, ίχνη της άλλουτιής φωτιάς.

Τά κύματα άποτραβήθηκαν, αλλά τ' αχρώματα δέν έσβυστήκαν, άν και τ' ξεραίνει βαρύν τάνεμοβροχι. Ίβαν Τουργκένιεφ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΑΝΘΗ

Γιά να διατηρούνται τ' άνθη, πρέπει ν' αλλάζετε τ' νερό τους κάθε βράδυ, να κόβετε τ' άκρον του στελέχους-πολύ λίγο- και να προσθέτετε μέσα στο νερό λίγη σκόνη ξυλανθράκων.

Κυρίως όμως διατηρεί δροσερά μέσα στο βάζο τ' άνθη και τ' έξής ύγρόν:

- Διαλύσατε μέσα σ' 80 μέρη νερού:
- 2 μέρη chlorure d' ammonium
- 4 μέρη phosphate de soude
- 3 μέρη nitrate de soude

και φιλτράρετέ το.

Έκ του ύγρου αυτού 25 σταγόνες, σ' 2 λίτρες νερού και μάλιστα βροχίνου, άν εινε δυνατόν, άκουөн για ν' κρατούν άπολύτως δροσερά τ' άνθη τών βάζων.

Ίωάν. Α. Κουχατσίγλου

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο περίφημος λόρδος Βοΐκινγκμ ήταν τρομερά φιλάργυρος. Έσοτερείτο συνηθέστατα τών πάντων για ν' αλλάξη οικονομίαν.

- Μιά μέρα έλεγε στον Σιρ Ροβέρτο Βίνερ:
- Φοβούμαι μη πεθάνω φτωχός σάν τόν Ίώβ.
- Και έγώ φοβούμαι πώς ζήτε σάν τόν Ίώβ, του άπήνητησεν έξυπνότατα ο Βίνερ.

ΞΕΝΟΪ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Του Α. Στεκεττίη

Γονατιστός στα πόδια της με πληγωμένα στήθη
ζητούσα να με γιάνη,
και μιά κορδέλα δόνοντας με γέλιο μ' άπεκροθή:
— Κύνταξε πώς μου πίνεις.

Μιάν άλλη μέρα έτρεξα έσπίω ο' άλλα κίλλη
να βρώ την ευτυχία,
κι' εκείνη τότες μ' έκραξε, μ' άνοϊζε την άγάλη
άπο ζηλοτυπία.

Μετάφρ. Κ. Καϊροφύλα

Η ΠΛΥΣΣΟΔΕΜΕΝΗ

Μές' στη θαλασσοσηλιά την άνωσώθεσαν
Κ' έκαναν στην πόρτα ένα σημάδι
Τ' κλειδί της πόρτας έπεσε στη θάλασσα,
Κ' έλησμονήσεν τ' ό φως ή κόρη στο σκοτάδι.

Πρόσμενε τις μέρες τις καλοκαιριάτικες,
Και τις χειμωνιάτικες, στα σίδερα της.
Έργα χρόνια ή κόρη πρόσμενε και πλείτερο,
Και περνοσε, μιά φορά τ' ό χρόνο, ένας διαβάτης.

Μά της κόρης τ' α μαλλά ματαθνημήθηκαν,
Κι άναζήτησαν, και βόηξαν τ' ό φως πάλι:
Σαν τ' α φίδια άνάμεσα στις πέτρες γλίστρησαν,
Κ' έλαμγαν οι βράχοι της σπηλιάς και τ' άκρογάλι.

Πέρασ' ο διαβάτης, και είδε και δέ γνώρισε
Τι είναι εκείνο, που άναλάμπει και φωτίζει.
Κάποιο ζωτικό φαινόμενο τ' ό ρόμιο
Και, τ' ό δρόμο αλλάδοντας, τ' α μαιτα άλλο γυρίζει

Μετάφρ. Γ. Δροσίνη

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Του Έρρ. Χάϊνε

Είναι ή φτωχή καρδιά μου πικραμένη
κι' όμως ή Μάης λάμπει δίος χαρά
στη φλαμουριά άκουμάτη την άνητομένη,
έκει που άνθίζει τ' ό βοσνού ή πλαγιά.

Τ' ό βλέπω από 'ψηλά να κυματίζει
τ' ό γαλιάνο κανάλι σιωπηλά
σ' ε μιά βαρκοϋλα ενά παιδί σφουρίζει
όρχωντας και τ' άγκιστρι 'στ' α ιερά.

Απλώνονται άπο έκει χαϊρωμένα
σ' ε μιά μικρή και πλουμιστή μεριά
άνθρωποι και λειβάδια όλανθισμένα,
σιτάκια, ζωα, περβόλια δροσερά.

Πλένουν έδώ κορίτσια πλάι-πλάι
κι' άλλα χορεύουνε στη χλόη έκει:
ό μύλος διαμαντόσκονη οσφραίνει
άκούω τ' α μακρηνή τούτη βόη.

Στόν πύργο τόν παλιό, τόν μαυρισμένο
είναι στήμένη μιά μικρή οσοπία
• ένα παιδί όδοοκοκκινομέμιο
άνεβοκατεβαίνει έκει συχνά.

Νά όζει ή τ' ο τουρκιά του γυνείει,
που άστράφτει μέσ' ότ' όν ήλιο χρωσασπό.
Στ' ό στήθος του τ' ό φέρεται, σημάδεύει...
"Αχ, νάτανε να μ' έφριχη νεκρό!

Μετάφρ. Π. Ραΐση

Εις τ' ό Γραφείον μας πωλοϋνται πρ' ός δρ. 5 έκαστον άντίτυπο του 2ου φύλλου τ' ό «Μπουκέτου», τ' ό ποϊόν ειχεν έξαντληθή.